

Kommissionens meddelelse om samarbejdet inden for netværket af konkurrencemyndigheder

(2004/C 101/03)

(EØS-relevant tekst)

1. INDLEDNING

1. Rådets forordning (EF) nr. 1/2003 af 16. december 2002 om gennemførelse af konkurrencereglerne i traktatens artikel 81 og 82 ⁽¹⁾ (i det følgende benævnt »Rådets forordning«) skaber et system med parallel kompetence, hvor Kommissionen og medlemsstaternes konkurrencemyndigheder (i det følgende benævnt »de nationale konkurrencemyndigheder«) ⁽²⁾ kan anvende artikel 81 og 82 i EF-traktaten (i det følgende benævnt »traktaten«). De nationale konkurrencemyndigheder og Kommissionen danner tilsammen et netværk af offentlige myndigheder: De handler i offentlighedens interesse og arbejder nært sammen om beskyttelsen af konkurrencen. Netværket er forum for drøftelse af og samarbejde om gennemførelsen og håndhævelsen af EU's konkurrencepolitik. Det danner grundlag for samarbejdet mellem de europæiske konkurrencemyndigheder i sager, hvor traktatens artikel 81 og 82 anvendes, og for etablering og opretholdelse af en fælles konkurrencekultur i Europa. Netværket betegnes »Det Europæiske Konkurrencenetværk«.

2. De nationale konkurrencemyndigheders struktur varierer fra den ene medlemsstat til den anden. I nogle medlemsstater undersøges sagerne af et enkelt organ, som også træffer alle typer afgørelser. I andre medlemsstater er funktionerne delt op på to organer, således at det ene undersøger sagen, og det andet, ofte et nævn, er ansvarligt for sagens afgørelse. Endelig kan afgørelser, hvorved der nedlægges forbud eller pålægges bøder, i visse medlemsstater kun træffes af en domstol: en anden konkurrencemyndighed fungerer som anklagemyndighed, der indbringer sagen for domstolen. Med forbehold af det almindelige effektivitetsprincip giver artikel 35 i Rådets forordning medlemsstaterne mulighed for at vælge, hvilket(hvilke) organ(er) de vil udpege som nationale konkurrencemyndigheder, og at fordele opgaverne imellem dem. Ifølge de generelle EU-retlige principper er medlemsstaterne forpligtede til at indføre en sanktionsordning, hvorved der for overtrædelse af EU-retten pålægges sanktioner, som er effektive, står i rimeligt forhold til overtrædelsen og har en afskrækkende virkning ⁽³⁾. Medlemsstaternes håndhævelsesordninger er forskellige, men medlemsstaterne har gensidigt anerkendt de standarder, deres ordninger bygger på, som samarbejdsgrundlag ⁽⁴⁾.

3. Netværket af konkurrencemyndigheder bør sikre både en effektiv arbejdsdeling og en effektiv og ensartet anvendelse af EU's konkurrenceregler. Rådets forordning samt Rådets og Kommissionens fælles erklæring om Det Europæiske Konkurrencenetværks funktion fastlægger hovedprincipperne for, hvordan netværket skal fungere. I denne meddelelse redegøres der for systemet i nærmere enkeltheder.

4. Konsultationer og informationsudveksling inden for netværket er en sag mellem de offentlige retshåndhavende myndigheder og ændrer på ingen måde de rettigheder eller forpligtelser, som EU-retten eller national ret medfører for virksomhederne. Den enkelte konkurrencemyndighed forbliver fuldt ud ansvarlig for, at de sager, den behandler, behandles korrekt.

2. ARBEJDSDELING**2.1. Fordelingsprincipper**

5. Rådets forordning bygger på et system med parallel kompetence, hvor alle konkurrencemyndigheder har beføjelse til at anvende traktatens artikel 81 eller 82 og er ansvarlige for en effektiv arbejdsdeling med hensyn til de sager, hvor det anses for nødvendigt at foretage en undersøgelse. Samtidig har de enkelte deltagere i netværket skønsmæssige beføjelser til at afgøre, om de vil undersøge en sag eller ej. I dette system med parallel kompetence vil sagerne blive behandlet af:

- en enkelt national konkurrencemyndighed, eventuelt med bistand fra andre medlemsstaters konkurrencemyndigheder, eller
- flere nationale konkurrencemyndigheder, der handler parallelt, eller
- Kommissionen.

6. I de fleste tilfælde vil den myndighed, der modtager en klage eller indleder en procedure ⁽⁵⁾ på eget initiativ, behandle hele sagen. Omfordeling af en sag vil kun komme på tale ved indledning af proceduren (jf. nr. 18 nedenfor), hvis enten denne myndighed finder, at den ikke har særlige forudsætninger for at behandle sagen, eller hvis andre myndigheder mener, at de også har særlige forudsætninger for at behandle den (jf. nr. 8-15 nedenfor).

7. Når det konstateres, at en omfordeling er nødvendig af hensyn til en effektiv beskyttelse af konkurrencen og EU's interesser, bestræber netværksdeltagerne sig så ofte som muligt på at omfordele sagerne til en enkelt, bedst egnet konkurrencemyndighed ⁽⁶⁾. Under alle omstændigheder bør omfordelingen ske hurtigt og effektivt, og den må ikke forsinke de igangværende undersøgelser.

8. En myndighed kan anses for at have særlige forudsætninger for at behandle en sag, hvis alle de tre følgende betingelser er opfyldt:

- 1) den pågældende aftale eller praksis har en betydelig direkte faktisk eller forudsigtelig indvirkning på konkurrencen inden for dens område eller gennemføres i eller stammer fra dens område
- 2) den pågældende myndighed vil effektivt kunne bringe hele overtrædelsen til ophør, dvs. at den kan nedlægge et forbud, som vil være tilstrækkeligt til at bringe overtrædelsen til ophør, og at den eventuelt kan pålægge passende sanktioner for overtrædelsen
- 3) den kan, eventuelt med andre myndigheders bistand, indsamle det materiale, der er nødvendigt for at bevise overtrædelsen.

9. Ovennævnte kriterier viser, at der skal være tale om en væsentlig forbindelse mellem overtrædelsen og en medlemsstats område, for at denne medlemsstats konkurrencemyndighed kan anses for at have særlige forudsætninger for at behandle sagen. Det kan i de fleste tilfælde forventes, at myndighederne i de medlemsstater, hvor konkurrencen påvirkes mærkbart af en overtrædelse, vil have særlige forudsætninger for at behandle den, forudsat at de er i stand til effektivt at bringe overtrædelsen til ophør ved enten en selvstændig eller en parallel handling, medmindre Kommissionen har bedre forudsætninger derfor (jf. punkt 14 og 15 nedenfor).

10. Det følger heraf, at en enkelt national konkurrencemyndighed normalt har særlige forudsætninger for at behandle aftaler eller praksis, der hovedsagelig påvirker konkurrencen mærkbart på den pågældende medlemsstats område.

Eksempel 1: Virksomheder i medlemsstat A er involveret i et priskartel for produkter, der hovedsagelig sælges i medlemsstat A.

Den nationale konkurrencemyndighed i A har særlige forudsætninger for at behandle sagen.

11. Det kan også være hensigtsmæssigt, at en enkelt national konkurrencemyndighed behandler sagen i tilfælde, hvor dette er tilstrækkeligt til at bringe hele overtrædelsen til ophør, selv om flere myndigheder kan anses for at have særlige forudsætninger.

Eksempel 2: To virksomheder har oprettet et joint venture-selskab i medlemsstat A. Selskabet leverer ydelser i medlemsstaterne A og B og giver anledning til et konkurrencemæssigt problem. Et forbud anses for tilstrækkeligt til, at sagen kan behandles effektivt, fordi det kan bringe hele overtrædelsen til ophør. Bevismaterialet findes hovedsagelig på joint venture-selskabets kontorer i medlemsstat A.

De nationale konkurrencemyndigheder i A og B har begge særlige forudsætninger for at behandle sagen, men det vil være tilstrækkeligt, at konkurrencemyndigheden i A behandler sagen alene, og endda mere effektivt end hvis konkurrencemyndigheden i B skulle behandle sagen alene, eller hvis de to konkurrencemyndigheder skulle behandle sagen parallelt.

12. Det kan være hensigtsmæssigt, at to eller tre nationale konkurrencemyndigheder handler parallelt, hvis en aftale eller praksis hovedsagelig har mærkbar indvirkning på konkurrencen i deres respektive områder, og et indgreb fra en enkelt konkurrencemyndigheds side ikke ville være tilstrækkeligt til at bringe hele overtrædelsen til ophør og/eller til at iværksætte passende sanktioner for den.

Eksempel 3: To virksomheder indgår en markedsdelingsaftale, som indebærer, at virksomheden i medlemsstat A skal begrænse sine aktiviteter til kun at omfatte medlemsstat A, mens virksomheden i medlemsstat B skal begrænse sine aktiviteter til medlemsstat B.

Konkurrencemyndighederne i A og B har begge særlige forudsætninger for at behandle sagen parallelt for hvert sit respektive område.

13. Myndigheder, der behandler en sag parallelt, vil bestræbe sig på at samordne deres arbejde i videst muligt omfang. I denne forbindelse kan det være nyttigt for dem at udpege en som den førende myndighed og at uddelegere opgaver til denne myndighed, som for eksempel samordning af undersøgelsesforanstaltninger samtidig med at de hver især forbliver ansvarlige for deres egne procedurer.

14. Kommissionen har særlige forudsætninger for at behandle sagen, hvis en eller flere aftaler eller former for praksis, herunder net af ensartede aftaler eller former for praksis, påvirker konkurrencen i mere end tre medlemsstater (grænseoverskridende markeder, der omfatter mere end tre medlemsstater eller flere nationale markeder).

Eksempel 4: To virksomheder aftaler at dele markederne og fastsætte priserne for hele EU's område. Kommissionen har særlige forudsætninger for at behandle sagen.

Eksempel 5: En virksomhed med en dominerende stilling på fire forskellige nationale markeder misbruger sin stilling ved at påtvinge sine forhandlere på alle disse markeder loyalitetsrabatter. Kommissionen har særlige forudsætninger for at behandle sagen. Den kunne også behandle et enkelt nationalt marked og dermed fastlægge en principalsag, mens andre nationale markeder kunne behandles af de nationale konkurrencemyndigheder, især hvis hvert nationalt marked kræver en særskilt vurdering.

15. Desuden har Kommissionen særlige forudsætninger for at behandle sagen, hvis denne er nøje knyttet til andre EU-bestemmelser, som Kommissionen har enekompetence til at anvende eller kan anvende mest effektivt, eller hvis der af hensyn til EU's interesser skal vedtages en kommissionsbeslutning for at udvikle EU's konkurrencepolitik, når der opstår nye konkurrencespørgsmål, eller for at sikre en effektiv håndhævelse af konkurrencereglerne.

2.2. Samarbejdsordninger for sagsfordeling og bistand

2.2.1. Oplysninger ved indledning af proceduren (artikel 11 i Rådets forordning)

16. For at fastslå om der er flere procedurer i gang, og for at sikre, at sagerne behandles af en konkurrencemyndighed, der har særlige forudsætninger derfor, skal netværkets deltagere underrettes på et tidligt tidspunkt om sager, der verserer for de forskellige konkurrencemyndigheder (?). Hvis en sag skal omfordeles, er det netop i både netværkets og de berørte virksomheders interesse, at omfordelingen sker hurtigt.

17. Ved Rådets forordning indføres der en ordning, hvorefter konkurrencemyndighederne skal underrette hinanden for at sikre en effektiv og hurtig omfordeling af sagerne. Artikel 11, stk. 3, i Rådets forordning indeholder en forpligtelse for de nationale konkurrencemyndigheder til, når de anvender traktatens artikel 81 eller 82, at underrette Kommissionen, inden de tager det første formelle efterforskningskridt eller umiddelbart derefter. Det er desuden fastsat, at oplysningerne kan stilles til rådighed for konkurrencemyndighederne i de øvrige medlemsstater (?). Begrundelsen for artikel 11, stk. 3, i Rådets forordning er, at netværket skal have mulighed for at fastslå, om der er flere procedurer i gang, og tage stilling til eventuelle omfordelingsspørgsmål, så snart en myndighed indleder undersøgelser i en sag. Der skal derfor gives oplysninger til de nationale konkurrencemyndigheder og Kommissionen, inden eller umiddelbart efter der tages skridt svarende til de undersøgelsesforanstaltninger, som Kommissionen kan iværksætte efter artikel 18-21 i Rådets forordning. Kommissionen har accepteret en tilsvarende forpligtelse til at underrette de nationale konkurrencemyndigheder efter artikel 11, stk. 2, i Rådets forordning. Deltagerne i netværket underretter hinanden om verserende sager ved hjælp af en standardformular, der indeholder begrænsede oplysninger om sagen, som f.eks. hvilken myndighed der behandler den, hvilke produkter, geografiske områder og parter sagen berører, den påståede overtrædelse, dennes formodede varighed og sagens oprindelse. De giver også hinanden en opdatering af oplysningerne, når der indtræder en relevant ændring.

18. Når der opstår spørgsmål om omfordeling af sager, bør der tages stilling dertil hurtigt, normalt inden for en periode på to måneder fra det tidspunkt, hvor der først blev sendt oplysninger til netværket i henhold til artikel 11 i Rådets forordning. I denne periode vil konkurrencemyndighederne søge at nå til enighed om en eventuel omfordeling og, hvor det er relevant, om betingelserne for parallel behandling.

19. Generelt bør den eller de konkurrencemyndigheder, der behandler en sag ved udgangen af omfordelingsperioden, fortsat behandle sagen, indtil proceduren er afsluttet. Omfordeling af en sag efter den indledende tomånedersperiode bør kun ske, hvis de faktiske forhold omkring sagen ændrer sig grundlæggende under procedureforløbet.

2.2.2. Midlertidig eller endelig indstilling af procedurer (artikel 13 i Rådets forordning)

20. Hvis samme aftale eller praksis indbringes for flere konkurrencemyndigheder, enten fordi de har modtaget en klage, eller fordi de har indledt en procedure på eget initiativ, giver artikel 13 i Rådets forordning retsgrundlag for at indstille en procedure midlertidigt eller afvise en klage med den begrundelse, at en anden myndighed er ved at behandle sagen eller har behandlet den. Udtrykket »behandler sagen« i artikel 13 i Rådets forordning betyder ikke blot, at der er indgivet klage til en anden myndighed, men også at den anden myndighed selv undersøger eller har undersøgt sagen.

21. Artikel 13 i Rådets forordning finder anvendelse, når en anden myndighed har behandlet eller behandler det konkurrencemæssige spørgsmål, som klageren har påpeget, selv om den pågældende myndighed har handlet eller handler på grundlag af en klage indgivet af en anden person eller som følge af en procedure indledt på eget initiativ. Det betyder, at artikel 13 i Rådets forordning kan gøres gældende, når en aftale eller praksis indebærer den(de) samme overtrædelse(r) på de samme relevante geografiske markeder og produktmarkeder.

22. En national konkurrencemyndighed kan indstille sin procedure midlertidigt eller endeligt, men er ikke forpligtet til at gøre det. Artikel 13 i Rådets forordning giver mulighed for vurdering af de særlige forhold, der gør sig gældende i hver enkelt sag. Denne fleksibilitet er vigtig: Hvis en klage afvises af en myndighed på grundlag af en undersøgelse af sagens indhold, er det ikke sikkert, at en anden myndighed ønsker at foretage en ny undersøgelse af sagen. Hvis en klage derimod afvises af andre årsager (f.eks. fordi

myndigheden ikke kunne indsamle det materiale, der var nødvendigt for at bevise overtrædelsen), er det muligt, at en anden myndighed selv ønsker at undersøge og behandle sagen. I forbindelse med verserende sager afspejles denne fleksibilitet også i, at de enkelte nationale konkurrencemyndigheder har mulighed for at vælge, om de vil indstille proceduren midlertidigt eller endeligt. En myndighed er måske ikke villig til at indstille en sag endeligt, før resultatet af en anden myndigheds procedure foreligger. Muligheden for at indstille proceduren midlertidigt betyder, at myndigheden kan afgøre på et senere tidspunkt, om den vil indstille sin procedure endeligt eller ej. En sådan fleksibilitet letter også den ensartede anvendelse af reglerne.

23. Når en myndighed indstiller proceduren midlertidigt eller endeligt, fordi en anden myndighed behandler sagen, kan den i henhold til artikel 12 i Rådets forordning videregive klagerens oplysninger til den myndighed, der skal behandle sagen.

24. Artikel 13 i Rådets forordning kan også anvendes på en del af en klage eller en del af proceduren i en sag. Det kan forholde sig således, at det kun er en del af en klage eller af en procedure indledt på eget initiativ, der svarer til en sag, som allerede er behandlet eller behandles af en anden konkurrencemyndighed. I så fald kan den konkurrencemyndighed, der modtager klagen, afvise en del af klagen på grundlag af artikel 13 i Rådets forordning og foretage en hensigtsmæssig behandling af den øvrige del. Samme princip gælder for afslutning af procedurer.

25. Artikel 13 i Rådets forordning er ikke det eneste retsgrundlag for midlertidig eller endelig indstilling af procedurer indledt på eget initiativ eller afvisning af klager. De nationale konkurrencemyndigheder kan måske også anvende deres nationale procedureregler i denne forbindelse. Kommissionen kan også afvise en klage med den begrundelse, at den ikke er i EU's interesse, eller af andre årsager vedrørende klagens art⁽⁹⁾.

2.2.3. Udveksling og brug af fortrolige oplysninger (artikel 12 i Rådets forordning)

26. Et nøgleelement i den måde, hvorpå netværket fungerer, er samtlige konkurrencemyndigheders beføjelse til at udveksle og bruge oplysninger (herunder dokumenter, erklæringer og digitale data), som de har indsamlet med henblik på anvendelse af traktatens artikel 81 eller 82. Denne beføjelse er en forudsætning for en effektiv sagsfordeling og -behandling.

27. Med henblik på anvendelsen af traktatens artikel 81 og 82 har Kommissionen og medlemsstaternes konkurrencemyndigheder i henhold til artikel 12 i Rådets forordning beføjelse til at udveksle alle faktiske eller retlige oplysninger,

herunder fortrolige oplysninger, og benytte dem som bevismateriale. Det betyder, at udveksling af oplysninger ikke blot kan finde sted mellem en national konkurrencemyndighed og Kommissionen, men også mellem to eller flere konkurrencemyndigheder. Artikel 12 i Rådets forordning har forrang frem for enhver national lov, der er i strid med den. Spørgsmål om, hvorvidt den videregivende myndighed har indsamlet oplysningerne på lovlige vis, reguleres af den lovgivning, der gælder for denne myndighed. Ved videregivelse af oplysningerne kan den videregivende myndighed meddele den modtagende myndighed, om indsamlingen af oplysningerne er bestredt eller stadig vil kunne bestrides.

28. Udvekslingen og anvendelsen af oplysninger omfatter især følgende foranstaltninger til beskyttelse af virksomheder og fysiske personer.

a) For det første er »Kommissionen og medlemsstaternes konkurrencemyndigheder, deres embedsmænd, øvrige ansatte og andre personer, der arbejder under tilsyn fra disse myndigheder (...) forpligtede til ikke at videregive de oplysninger, de har indhentet eller udvekslet i henhold til« Rådets »forordning, og som ifølge deres natur er undergivet tavshedspligt«, jf. artikel 28 i Rådets forordning. Virksomhedernes berettigede interesse i at beskytte deres forretningshemmeligheder må dog ikke forhindre videregivelse af oplysninger, som er nødvendige for at bevise en overtrædelse af traktatens artikel 81 og 82. Udtrykket »tavshedspligt«, der anvendes i artikel 28 i Rådets forordning, er et EU-retligt begreb og omfatter især forretningshemmeligheder og andre fortrolige oplysninger. Dette vil skabe et fælles minimumniveau for beskyttelse i EU.

b) Den anden beskyttelsesforanstaltning for virksomhederne vedrører anvendelsen af oplysninger, der er udvekslet inden for netværket. I henhold til artikel 12, stk. 2 i Rådets forordning, kan de udvekslede oplysninger kun benyttes som bevismateriale i forbindelse med anvendelsen af traktatens artikel 81 og 82 og kun i forbindelse med den sag, hvortil de blev indhentet⁽¹⁰⁾. Efter artikel 12, stk. 2, i Rådets forordning, kan de udvekslede oplysninger også benyttes, når nationale konkurrenceregler anvendes i samme sag parallelt med EU-reglerne. Dette er dog kun muligt, hvis anvendelsen af de nationale regler ikke fører til et andet resultat med hensyn til konstatering af en overtrædelse end traktatens artikel 81 og 82.

c) Den tredje beskyttelsesforanstaltning, der er fastsat i Rådets forordning, vedrører sanktioner over for fysiske personer på grundlag af oplysninger, der er udvekslet i henhold til artikel 12, stk. 1. Rådets forordning indeholder kun sanktioner over for virksomheder

for overtrædelse af traktatens artikel 81 og 82. Nogle medlemsstaters lovgivning indeholder også sanktioner over for fysiske personer i forbindelse med overtrædelse af traktatens artikel 81 og 82. Fysiske personer nyder normalt større beskyttelse, når det gælder deres kontradiktionsret (f.eks. ret til ikke at udtale sig, mens virksomheder kun må nægte at besvare spørgsmål, som kan få dem til at indrømme, at de har begået en overtrædelse⁽¹¹⁾). Artikel 12, stk. 3, i Rådets forordning, sikrer, at oplysninger, der er indsamlet hos virksomheder, ikke kan benyttes til at omgå den større beskyttelse af fysiske personer. Bestemmelsen udelukker, at fysiske personer kan pålægges sanktioner på grundlag af oplysninger, der udveksles i henhold til Rådets forordning, hvis den lovgivning, der gælder for den videregivende og den modtagende myndighed, ikke hjemler lignende sanktioner over for fysiske personer, medmindre den videregivende myndighed ved indsamling af oplysningerne har sikret samme beskyttelse som den modtagende myndighed af den pågældende fysiske persons rettigheder. Definitionen af sanktioner efter national ret (forvaltnings- eller strafferet) er ikke relevant for anvendelsen af artikel 12, stk. 3, i Rådets forordning. I Rådets forordning skelnes der mellem sanktioner, som medfører frihedsstraf, og andre typer sanktioner, såsom bøder, der pålægges fysiske personer, og andre personlige sanktioner. Hvis både den videregivende og den modtagende myndigheds retssystem giver mulighed for sanktioner af lignende art (f.eks. at det i begge medlemsstater gælder, at en ansat hos en virksomhed, der har været involveret i overtrædelse af traktatens artikel 81 eller 82, kan få pålagt bøder), kan oplysninger, der udveksles i henhold til artikel 12 i Rådets forordning, anvendes af den modtagende myndighed. I så fald anses den proceduremæssige beskyttelse i de to systemer for at være den samme. Hvis de to retssystemer derimod ikke giver mulighed for sanktioner af lignende art, kan oplysningerne kun benyttes, hvis det samme niveau for beskyttelse af den fysiske persons rettigheder er blevet respekteret i sagen (jf. artikel 12, stk. 3, i Rådets forordning). I sidstnævnte tilfælde kan der dog kun pålægges frihedsstraf, hvis både den videregivende og den modtagende myndighed har beføjelse til at pålægge en sådan sanktion.

2.2.4. Undersøgelser (artikel 22 i Rådets forordning)

29. Rådets forordning giver mulighed for, at en konkurrencemyndighed kan anmode en anden om bistand til indsamling af oplysninger på sine vegne. En konkurrencemyndighed kan anmode en anden konkurrencemyndighed om at gennemføre undersøgelser på sine vegne. Artikel 12 i Rådets forordning bemyndiger den konkurrencemyndighed, der skal bistå den anden, til at videregive de oplysninger, den har indsamlet, til sidstnævnte myndighed. Udveksling af oplysninger mellem to eller flere konkurrencemyndigheder og det forhold, at den konkurrencemyndighed, der har anmodet om oplysningerne, bruger dem som bevismateriale, skal være i overensstemmelse med artikel 12 i Rådets forordning. Når en national konkurrencemyndighed handler på en anden konkurrencemyndig-

heds vegne, handler den efter sine egne procedureregler og i henhold til sine egne undersøgelsesbeføjelser.

30. I henhold til artikel 22, stk. 2, i Rådets forordning, kan Kommissionen anmode en national konkurrencemyndighed om at gennemføre en kontrolundersøgelse på sine vegne. Kommissionen kan enten vedtage en beslutning efter artikel 20, stk. 4, i Rådets forordning, eller blot udstede en anmodning til den pågældende konkurrencemyndighed. De nationale konkurrencemyndigheders repræsentanter udøver deres beføjelser i overensstemmelse med deres nationale lovgivning. Repræsentanter for Kommissionen kan bistå konkurrencemyndigheden ved kontrolundersøgelsen.

2.3. Virksomhedernes stilling

2.3.1. Generelt

31. Alle deltagere i netværket vil bestræbe sig på at fordele sagerne hurtigt og effektivt. Da Rådets forordning har skabt et system med parallel kompetence, skal sagsfordelingen mellem deltagerne blot betragtes som en arbejdsdeling, hvor nogle myndigheder afstår fra at gribe ind. Sagsfordelingen betyder derfor ikke, at virksomheder, der er involveret i eller berørt af en overtrædelse, har ret til at få sagen behandlet af en bestemt myndighed.

32. Hvis en sag omfordeles til en given konkurrencemyndighed, skyldes det, at anvendelsen af ovennævnte fordelingskriterier har ført til den konklusion, at denne myndighed har særlige forudsætninger for at behandle sagen enten alene eller parallelt med en anden. Den konkurrencemyndighed, som sagen omfordeles til, ville under alle omstændigheder have kunnet indlede en overtrædelsesprocedure på eget initiativ.

33. Desuden anvender alle konkurrencemyndigheder EU's konkurrenceret, og med Rådets forordning er der indført ordninger, som sikrer, at reglerne anvendes på en ensartet måde.

34. Hvis en sag omfordeles inden for netværket, underretter de involverede konkurrencemyndigheder de pågældende virksomheder og klagerne derom hurtigst muligt.

2.3.2. Klagernes stilling

35. Hvis der indgives en klage til Kommissionen i henhold til artikel 7 i Rådets forordning, og Kommissionen ikke undersøger klagen eller forbyder den aftale eller praksis, klagen vedrører, har klageren ret til at få udstedt en beslutning om afvisning af klagen. Dette foregriber ikke artikel 7, stk. 3, i Kommissionens gennemførelsesforordning⁽¹²⁾. Når der indgives klage til en national konkurrencemyndighed, er klagernes rettigheder omfattet af gældende national ret.
36. Desuden giver artikel 13 i Rådets forordning alle nationale konkurrencemyndigheder mulighed for at indstille en procedure midlertidigt eller afvise en klage med den begrundelse, at en anden konkurrencemyndighed behandler eller har behandlet den samme sag. Bestemmelsen giver også Kommissionen mulighed for at afvise en klage med den begrundelse, at en medlemsstats konkurrencemyndighed behandler eller har behandlet sagen. Artikel 12 i Rådets forordning tillader udveksling af oplysninger mellem konkurrencemyndigheder inden for netværket, forudsat at de beskyttelsesforanstaltninger, der er fastsat i denne artikel (jf. punkt 28 ovenfor), overholdes.

2.3.3. Ansøgernes stilling, når de påberåber sig regler for favorabel behandling

37. Kommissionen mener⁽¹³⁾, at det er i EU's interesse at sikre virksomheder, der samarbejder med den ved undersøgelsen af kartelovertrædelser, en favorabel behandling. En række medlemsstater har også vedtaget regler for favorabel behandling⁽¹⁴⁾ i forbindelse med kartelundersøgelser. Formålet med disse regler er at gøre det lettere for konkurrencemyndighederne at afsløre kartelvirksomhed og derved afskrække virksomhederne fra at deltage i ulovlige karteller.
38. Da der ikke findes noget fuldt harmoniseret EU-dækkende system for favorabel behandling, kan en ansøgning om favorabel behandling, der indgives til en bestemt myndighed i henhold til dennes regler på dette område, ikke betragtes som en ansøgning til en anden myndighed om favorabel behandling. Det er derfor i ansøgerens interesse at indgive ansøgning om favorabel behandling til alle konkurrencemyndigheder, der dels har kompetence til at anvende traktatens artikel 81 på det område, der berøres af overtrædelsen, dels kan anses for at have særlige forudsætninger for at behandle den pågældende overtrædelse⁽¹⁵⁾. Da tidspunktet er vigtigt i henhold til de fleste regler for favorabel behandling, er det også nødvendigt, at ansøgerne overvejer, om det ville være hensigtsmæssigt at indgive ansøgninger om favorabel behandling til alle de relevante myndigheder samtidig. Det er op til ansøgeren at tage de nødvendige skridt til at beskytte sin stilling med hensyn til eventuelle procedurer fra disse myndigheders side.
39. Som det er tilfældet i alle sager, hvor traktatens artikel 81 og 82 anvendes, skal en national konkurrencemyndighed,

som behandler en sag, der er blevet indledt som følge af en ansøgning om favorabel behandling, underrette Kommissionen derom, og den kan også stille oplysningerne til rådighed for de øvrige deltagere i henhold til artikel 11, stk. 3, i Rådets forordning (jf. punkt 16 ff.). Kommissionen har accepteret en tilsvarende forpligtelse til at underrette de nationale konkurrencemyndigheder i henhold til artikel 11, stk. 2, i Rådets forordning. I sådanne tilfælde vil de oplysninger, der meddeles netværket i henhold til artikel 11, ikke blive benyttet af andre deltagere som grundlag for at indlede en undersøgelse på deres egne vegne, hverken efter traktatens konkurrenceregler eller, når det gælder de nationale konkurrencemyndigheder, i henhold til deres nationale konkurrenceret eller anden lovgivning⁽¹⁶⁾. Dette indskrænker dog ikke myndighedens beføjelser til at indlede en undersøgelse på grundlag af oplysninger, den har modtaget fra andre kilder, eller til, med forbehold af nr. 40 og 41 nedenfor, at anmode om, få udleveret og anvende oplysninger efter artikel 12 fra alle deltagere i netværket, herunder den deltager, som ansøgningen om favorabel behandling blev indgivet til.

40. Med undtagelse af bestemmelserne i punkt 41 vil oplysninger, som en ansøger om favorabel behandling fremsætter frivilligt, kun blive videregivet til en anden deltager i netværket i henhold til artikel 12 i Rådets forordning med ansøgerens samtykke. Andre oplysninger, der er indhentet ved eller efter en kontrolundersøgelse eller anden indsamling af oplysninger, som ikke kunne have været gennemført uden ansøgningen om favorabel behandling, vil også kun blive videregivet til en anden myndighed i henhold til artikel 12 i Rådets forordning, hvis ansøgeren har givet sit samtykke til, at oplysninger, som han frivilligt har fremsat i sin ansøgning om favorabel behandling, videregives til denne myndighed. Deltagerne i netværket vil opfordre ansøgere om favorabel behandling til at give et sådant samtykke, især når det drejer sig om videregivelse af oplysninger til myndigheder, hvor ansøgeren også kunne opnå favorabel behandling. Har ansøgeren først givet sit samtykke til videregivelse af oplysninger til en anden myndighed, kan dette samtykke ikke trækkes tilbage. Dette afsnit påvirker dog på ingen måde det forhold, at det er de enkelte ansøgers ansvar at indgive ansøgning om favorabel behandling til de myndigheder, de måtte ønske.
41. På trods af ovenstående kræves der intet samtykke fra ansøgerens side for videregivelse af oplysninger til en anden myndighed i henhold til artikel 12 i Rådets forordning i følgende tilfælde:
- 1) Der kræves intet samtykke, når den modtagende myndighed også har modtaget en ansøgning om favorabel behandling med hensyn til den samme overtrædelse fra den samme ansøger som den videregivende myndighed, forudsat at det på det tidspunkt, hvor oplysningerne videregives, ikke er muligt for ansøgeren at trække de oplysninger tilbage, som han har givet den modtagende myndighed.

2) Der kræves intet samtykke, når den modtagende myndighed har givet skriftligt tilsagn om, at de oplysninger, den har modtaget, eller andre oplysninger, den måtte komme i besiddelse af efter den dato og det tidspunkt for videregivelse, der er angivet af den videregivende myndighed, hverken vil blive anvendt af den selv eller af andre myndigheder, som den videregiver oplysningerne til, med det formål at iværksætte sanktioner:

- a) over for ansøgeren om favorabel behandling
- b) over for enhver anden juridisk eller fysisk person, der er omfattet af den favorable behandling, som den videregivende myndighed tilbyder som følge af den ansøgning, der er indgivet i henhold til dennes regler på dette område
- c) over for enhver ansat eller tidligere ansat hos nogen af de personer, der er omfattet af litra a) og b).

Ansøgeren vil få udleveret en kopi af den modtagende myndigheds skriftlige tilsagn.

3) I forbindelse med oplysninger, som en deltager i netværket har indsamlet efter artikel 22, stk. 1, i Rådets forordning, på vegne af den deltager i netværket, som ansøgningen om favorabel behandling blev indgivet til, og for dennes regning, kræves der intet samtykke for videregivelse af sådanne oplysninger til den deltager i netværket, som ansøgningen blev indgivet til, og denne deltagers anvendelse af dem.

42. Oplysninger vedrørende sager, der er blevet indledt som følge af en ansøgning om favorabel behandling, og som er blevet fremsendt til Kommissionen efter artikel 11, stk. 3, i Rådets forordning⁽¹⁷⁾, vil kun blive gjort tilgængelige for de nationale konkurrencemyndigheder, der har bundet sig til at respektere principperne beskrevet ovenfor (se punkt 72). Det samme princip gælder, hvor Kommissionen har indledt en sag som følge af en ansøgning om favorabel behandling fremsat til Kommissionen. Dette indskrænker ikke myndighedernes beføjelser til at anmode om oplysninger efter artikel 12 i Rådets forordning, forudsat dog at bestemmelserne i punkt 40 og 42 er respekteret.

3. ENSARTET ANVENDELSE AF EU'S KONKURRENCE-REGLER⁽¹⁸⁾

3.1. Samarbejdsordning (artikel 11, stk. 4 og 5, i Rådets forordning)

43. Det er formålet med Rådets forordning, at traktatens artikel 81 og 82 skal anvendes på en ensartet måde overalt i EU. I denne forbindelse vil medlemsstaterne over-

holde den konvergensregel, der er fastsat i artikel 3, stk. 2, i Rådets forordning. Efter artikel 16, stk. 2, kan de ikke — når de i henhold til traktatens artikel 81 eller 82 træffer afgørelse om aftaler, vedtagelser eller praksis, som allerede er genstand for en kommissionsbeslutning — træffe afgørelser, der er i strid med den beslutning, som Kommissionen har truffet. Inden for netværket af konkurrencemyndigheder har Kommissionen som traktatens vogter det endelige ansvar, men ikke eneansvar, for at udbygge politikken og sikre en ensartet anvendelse af EU's konkurrenceret.

44. I henhold til artikel 11, stk. 4, i Rådets forordning, underretter de nationale konkurrencemyndigheder Kommissionen senest 30 dage inden vedtagelsen af en beslutning om anvendelse af traktatens artikel 81 eller 82, hvorved de kræver en overtrædelse bragt til ophør, accepterer tilsagn eller inddrager en gruppefritagelse. Senest 30 dage inden vedtagelsen af beslutningen sender de Kommissionen en sagsfremstilling, den påtænkte beslutning eller, hvis en sådan ikke foreligger, ethvert andet dokument med oplysninger om den foreslåede fremgangsmåde.

45. Som det er tilfældet i henhold til artikel 11, stk. 3, i Rådets forordning, har konkurrencemyndighederne pligt til at underrette Kommissionen, men de kan også stille oplysningerne til rådighed for de øvrige deltagere i netværket.

46. Når en national konkurrencemyndighed har underrettet Kommissionen i henhold til artikel 11, stk. 4, i Rådets forordning, og fristen på 30 dage er udløbet, kan beslutningen vedtages, så længe Kommissionen ikke har indledt en procedure. Kommissionen kan fremsætte skriftlige bemærkninger til sagen, inden den nationale konkurrencemyndighed vedtager sin beslutning. Den nationale konkurrencemyndighed og Kommissionen bestræber sig på at sikre en ensartet anvendelse af EU-retten (jf. punkt 3 ovenfor).

47. Hvis særlige forhold kræver, at en national beslutning træffes på mindre end 30 dage efter videregivelsen af oplysningerne i henhold til artikel 11, stk. 4, i Rådets forordning, kan den pågældende konkurrencemyndighed anmode Kommissionen om en hurtigere reaktion. Kommissionen vil søge at reagere så hurtigt som muligt.

48. Andre typer beslutninger, det vil sige beslutninger om afvisning af klager, om indstilling af en procedure indledt på eget initiativ, eller om foreløbige forholdsregler, kan også være vigtige ud fra et konkurrencepolitisk synspunkt, og deltagerne i netværket kan have interesse i at underrette hinanden derom og eventuelt drøfte dem nærmere. I henhold til artikel 11, stk. 5, i Rådets forordning, kan de nationale konkurrencemyndigheder derfor underrette Kommissionen og dermed netværket om enhver anden sag, hvor EU's konkurrenceret anvendes.

49. Alle deltagere i netværket skal underrette hinanden om endelig indstilling af de procedurer, de har givet netværket meddelelse om i henhold til artikel 11, stk. 2 og 3, i Rådets forordning ⁽¹⁹⁾.

3.2. Kommissionens indledning af procedurer efter artikel 11, stk. 6, i Rådets forordning

50. I overensstemmelse med Domstolens retspraksis er Kommissionen, som i henhold til traktatens artikel 85, stk. 1, har til opgave at sikre anvendelsen af principperne i traktatens artikel 81 og 82, ansvarlig for fastlæggelsen og gennemførelsen af EU's konkurrencepolitik ⁽²⁰⁾. Den kan til enhver tid vedtage individuelle beslutninger i henhold til traktatens artikel 81 og 82.

51. Efter artikel 11, stk. 6, i Rådets forordning mister alle de nationale konkurrencemyndigheder deres kompetence til at anvende traktatens artikel 81 og 82, når Kommissionen indleder en procedure med henblik på vedtagelse af en beslutning efter Rådets forordning. Det betyder, at de nationale konkurrencemyndigheder, så snart Kommissionen har indledt en procedure, ikke kan handle på samme retsgrundlag over for de samme virksomheders samme aftaler eller praksis på det samme relevante geografiske marked og produktmarked.

52. Når Kommissionen indleder en procedure, er der tale om en formel handling ⁽²¹⁾, hvorved Kommissionen tilkendegiver, at den agter at vedtage en beslutning efter kapitel III i Rådets forordning. Det kan ske på et hvilket som helst stadium i Kommissionens undersøgelse af sagen. Selve den omstændighed, at Kommissionen har modtaget en klage, er ikke i sig selv tilstrækkelig til, at de nationale konkurrencemyndigheder mister deres kompetence.

53. Der kan opstå to situationer. For det første kan de nationale konkurrencemyndigheder ikke længere behandle sagen, når Kommissionen er den første konkurrencemyndighed, der indleder en procedure i sagen med henblik på vedtagelse af en beslutning efter Rådets forordning. I artikel 11, stk. 6, i Rådets forordning er det fastsat, at de nationale konkurrencemyndigheder, så snart Kommissionen har indledt en procedure, ikke længere selv kan indlede en procedure med henblik på anvendelse af traktatens artikel 81 og 82 på de samme virksomheders samme aftaler eller praksis på det samme relevante geografiske marked og produktmarked.

54. Den anden situation opstår, når en eller flere konkurrencemyndigheder har meddelt netværket i henhold til artikel 11, stk. 3, i Rådets forordning, at de behandler en bestemt

sag. I den indledende fordelingsperiode (vejledende periode på to måneder, se punkt 18 ovenfor) kan Kommissionen indlede en procedure med de virkninger, der er omhandlet i artikel 11, stk. 6, i Rådets forordning, når den har rådført sig med de pågældende myndigheder. Efter fordelingsfasen vil Kommissionen principielt kun anvende artikel 11, stk. 6, i Rådets forordning, hvis en af følgende situationer opstår:

a) Deltagere i netværket påtænker at vedtage indbyrdes modstridende beslutninger i samme sag.

b) Deltagere i netværket påtænker at vedtage en beslutning, som er klart i strid med fast retspraksis; de normer, der er fastlagt i EF-Domstolens domme og i Kommissionens tidligere beslutninger og forordninger bør tjene som målestok; med hensyn til vurderingen af de faktiske omstændigheder (f.eks. markedsafgrænsning) vil Kommissionen kun gribe ind, hvis der er betydelig uoverensstemmelse.

c) Deltagere i netværket forhæler procedurerne i sagen urimeligt.

d) Der er behov for at vedtage en kommissionsbeslutning for at udvikle EU's konkurrencepolitik, især når det samme konkurrencespørgsmål opstår i flere medlemsstater, eller for at sikre en effektiv håndhævelse.

e) De pågældende nationale konkurrencemyndigheder har intet at indvende.

55. Hvis en national konkurrencemyndighed allerede behandler en sag, vil Kommissionen give den pågældende myndighed og de øvrige deltagere i netværket en skriftlig begrundelse for anvendelsen af artikel 11, stk. 6, i Rådets forordning ⁽²²⁾.

56. Kommissionen vil i god tid underrette netværket om, at den agter at anvende artikel 11, stk. 6, i Rådets forordning, så deltagerne vil have mulighed for at anmode om et møde om spørgsmålet i det rådgivende udvalg, inden Kommissionen indleder en procedure.

57. Kommissionen vil normalt ikke — hvis EU's interesser ikke står på spil — vedtage en beslutning, som er i strid med en national konkurrencemyndigheds beslutning, efter at der er givet meddelelse i henhold til både artikel 11, stk. 3 og stk. 4, i Rådets forordning, og Kommissionen ikke har gjort brug af artikel 11, stk. 6, i Rådets forordning.

4. DET RÅDGIVENDE UDVALGS ROLLE OG FUNKTIONER I DET NYE SYSTEM

58. Det rådgivende udvalg er det forum, hvor eksperter fra de forskellige konkurrencemyndigheder drøfter konkrete sager og generelle spørgsmål om EU's konkurrenceregler ⁽²³⁾.

4.1. Høringens omfang

4.1.1. Kommissionens beslutninger

59. Det rådgivende udvalg høres, inden Kommissionen træffer en beslutning i henhold til artikel 7, 8, 9, 10 og 23, artikel 24, stk. 2, eller artikel 29, stk. 1, i Rådets forordning. Kommissionen skal tage størst muligt hensyn til det rådgivende udvalgs udtalelse og underrette udvalget om, hvorledes den har taget hensyn til udtalelsen.

60. Med hensyn til beslutninger om foreløbige forholdsregler høres det rådgivende udvalg efter en hurtigere og lettere fremgangsmåde på grundlag af en kort redegørelse og beslutningens dispositive del.

4.1.2. De nationale konkurrencemyndigheders beslutninger

61. Det er i netværkets interesse, at vigtige sager, som de nationale konkurrencemyndigheder behandler efter traktatens artikel 81 og 82, kan drøftes i det rådgivende udvalg. Rådets forordning giver Kommissionen mulighed for at sætte en bestemt sag, der behandles af en national konkurrencemyndighed, på det rådgivende udvalgs dagsorden. Kommissionen eller en medlemsstat kan anmode om drøftelser. I begge tilfælde vil Kommissionen sætte sagen på dagsordenen efter at have underrettet de pågældende konkurrencemyndigheder derom. Disse drøftelser i det rådgivende udvalg vil ikke give anledning til en formel udtalelse.

62. I vigtige sager kan det rådgivende udvalg også danne forum for drøftelse af sagsfordelingen. Især kan en sag, hvor Kommissionen agter at anvende artikel 11, stk. 6, i Rådets forordning, efter den indledende fordelingsperiode, drøftes i det rådgivende udvalg, inden Kommissionen indleder en procedure. Det rådgivende udvalg kan afgive en uformel erklæring om sagen.

4.1.3. Gennemførelsesforanstaltninger, gruppefritagelsesforordninger, retningslinjer og andre meddelelser (artikel 33 i Rådets forordning)

63. Det rådgivende udvalg høres om Kommissionens forordningsforslag som anført i de relevante rådsforordninger.

64. Ud over forordninger kan Kommissionen også vedtage meddelelser og retningslinjer. Disse er mere fleksible og meget nyttige til fremlæggelse af og redegørelse for Kommissionens politik og som vejledning i, hvordan Kommissionen fortolker konkurrencereglerne. Det rådgivende udvalg høres også om disse meddelelser og retningslinjer.

4.2. Procedure

4.2.1. Normal procedure

65. Ved høring om Kommissionens beslutningsforslag finder mødet i det rådgivende udvalg sted tidligst 14 dage efter, at Kommissionen har indkaldt til mødet. Kommissionen vedlægger indkaldelsen et referat af sagen, en liste over de vigtigste dokumenter, det vil sige de dokumenter, der er nødvendige for vurdering af sagen, og et beslutningsforslag. Det rådgivende udvalg afgiver udtalelse om Kommissionens beslutningsforslag. Efter anmodning fra et eller flere medlemmer skal udtalelsen begrundes.

66. Rådets forordning giver medlemsstaterne mulighed for at indvilge i et kortere tidsrum mellem mødeindkaldelsen og mødet.

4.2.2. Skriftlig procedure

67. Rådets forordning giver mulighed for en skriftlig høringsprocedure. Hvis ingen medlemsstater har indvendinger, kan Kommissionen konsultere medlemsstaterne ved at sende dem dokumenterne og fastsætte en frist for deres fremsættelse af bemærkninger til forslaget. Denne frist er normalt ikke på under 14 dage, undtagen når det drejer sig om beslutninger om foreløbige forholdsregler i henhold til artikel 8 i Rådets forordning. Når en medlemsstat anmoder om, at der afholdes et møde, vil Kommissionen arrangere det.

4.3. Offentliggørelse af det rådgivende udvalgs udtalelse

68. Det rådgivende udvalg kan anbefale, at dets udtalelse offentliggøres. I så fald offentliggør Kommissionen udtalelsen samtidig med beslutningen, idet den tager hensyn til virksomhedernes berettigede interesse i at beskytte deres forretningshemmeligheder.

5. AFSLUTTENDE BEMÆRKNINGER

69. Denne meddelelse foregriber på ingen måde Førsteinstansrettens og EF-Domstolens fortolkning af de gældende traktatbestemmelser og andre bestemmelser.

70. Denne meddelelse vil regelmæssigt blive taget op til revision af Kommissionen og de nationale konkurrencemyndigheder i fællesskab. På grundlag af de indhøstede erfaringer vil den blive taget op til revision senest ved udgangen af det tredje år efter, at den er vedtaget.

71. Denne meddelelse erstatter Kommissionens meddelelse af 1997 om samarbejdet mellem Kommissionen og medlemsstaternes konkurrencemyndigheder ved behandling af sager, der henhører under traktatens artikel 81 og 82 ⁽²⁴⁾.

6. ERKLÆRING AFGIVET AF ANDRE DELTAGERE I NETVÆRKET

72. Principperne beskrevet i denne meddelelse vil også blive overholdt af de medlemsstaters konkurrencemyndigheder, der har undertegnet en erklæring, i den form, der er

angivet i bilaget til denne meddelelse. I denne erklæring anerkender de principperne i meddelelsen, herunder de principper, der vedrører beskyttelse af ansøgere om favorabel behandling i henhold til regler om en sådan behandling⁽²⁵⁾, og accepterer at overholde dem. På Europa-Kommissionens websted findes der en liste over disse myndigheder. Den vil blive opdateret, hvis det er relevant.

⁽¹⁾ EFT L 1 af 4.1.2003, s. 1.

⁽²⁾ I denne meddelelse omtales Europa-Kommissionen og de nationale konkurrencemyndigheder under ét som »konkurrencemyndighederne«.

⁽³⁾ Jf. EF-Domstolens dom i sag 68/88, Kommissionen mod Grækenland, Sml. 1989, s. 2965 (præmis 23-25).

⁽⁴⁾ Jf. punkt 8 i Rådets og Kommissionens fælles erklæring om, hvorledes netværket af konkurrencemyndigheder skal fungere. Erklæringen er tilgængelig i Rådets register på <http://register.consilium.eu.int> (document No 15435/02 ADD 1).

⁽⁵⁾ Udtrykket »procedure« anvendes i denne meddelelse for undersøgelser og/eller formelle procedurer, der med henblik på vedtagelse af en beslutning i henhold til Rådets forordning gennemføres af en national konkurrencemyndighed eller Kommissionen afhængigt af tilfældet.

⁽⁶⁾ Jf. betragtning nr. 18 i Rådets forordning.

⁽⁷⁾ Med hensyn til sager, der indledes som følge af en ansøgning om favorabel behandling, henvises til punkt 37 ff.

⁽⁸⁾ Det er dog udtrykkeligt fastsat i den fælles erklæring, der er nævnt i fodnote 4 ovenfor, at oplysninger, som udveksles i henhold til artikel 11, skal være let tilgængelige for alle netværkets medlemmer.

⁽⁹⁾ Jf. Kommissionens meddelelse om klager.

⁽¹⁰⁾ Jf. EF-Domstolens dom i sag 85/87, Dow Benelux, Sml. 1989, s. 3137, præmis 17-20.

⁽¹¹⁾ Jf. EF-Domstolens dom i sag 374/87, Orkem, Sml. 1989, s. 3283, og Førsteinstansrettens dom i sag T-112/98, Mannesmannröhren-Werke AG, Sml. 2001 II, s. 729.

⁽¹²⁾ Kommissionens forordning (EF) nr. 773/2004, EUT L 123 af 27.4.2004.

⁽¹³⁾ EFT C 45 af 19.2.2002, s. 3, punkt 3.

⁽¹⁴⁾ Udtrykket »regler for favorabel behandling« dækker i denne meddelelse alle ordninger (herunder Kommissionens regler), der medfører enten fuldstændig bødefritagelse eller en betydelig nedsættelse af de bøder, som en karteldeltager ellers ville have fået pålagt, mod at denne karteldeltager før eller under kartelundersøgelsen frivilligt giver oplysninger om kartellet, som opfylder bestemte kriterier. Udtrykket dækker ikke bødenedsættelse af andre årsager. Kommissionen vil på sit websted offentliggøre en liste over de myndigheder, der anvender sådanne regler.

⁽¹⁵⁾ Jf. punkt 8-15.

⁽¹⁶⁾ På tilsvarende måde kan oplysninger, der videregives med henblik på at opnå bistand fra den modtagende myndighed efter artikel 20 eller 21 i Rådets forordning eller med henblik på gennemførelse af en kontrolundersøgelse eller anden indsamling af oplysninger efter artikel 22 i Rådets forordning, kun benyttes ved anvendelsen af disse artikler.

⁽¹⁷⁾ Se stk. 17.

⁽¹⁸⁾ Efter artikel 15 i Rådets forordning kan de nationale konkurrencemyndigheder og Kommissionen fremsætte skriftlige, og med Domstolens tilladelse, mundtlige indlæg i retssager om anvendelse af traktatens artikel 81 og 82. Der er her tale om et meget vigtigt redskab for at sikre en ensartet anvendelse af EU-reglerne. De nationale konkurrencemyndigheder og Kommissionen vil arbejde nært sammen ved udøvelsen af denne beføjelse.

⁽¹⁹⁾ Jf. punkt 24 i den fælles erklæring, der er nævnt i fodnote 4 ovenfor.

⁽²⁰⁾ Jf. EF-Domstolens dom i sag C-344/98, Masterfoods Ltd, Sml. 2000 I, s. 11369.

⁽²¹⁾ EF-Domstolen har defineret dette begreb i sag 48/72, SA Brasserie de Haecht, Sml. 1973, s. 77: »Indledning af en procedure i den i artikel 9 i forordning nr. 17 forudsatte betydning indebærer en myndighedsakt fra Kommissionen, hvorved denne manifesterer sin vilje til at træffe en beslutning«.

⁽²²⁾ Jf. punkt 22 i den fælles erklæring, der er nævnt i fodnote 4 ovenfor.

⁽²³⁾ I henhold til artikel 14, stk. 2, i Rådets forordning, kan medlemsstaterne, når der drøftes horisontale spørgsmål såsom gruppefritagelsesforordninger og retningslinjer, udpege endnu en repræsentant med kompetence i konkurrencespørgsmål, som ikke nødvendigvis er knyttet til konkurrencemyndigheden.

⁽²⁴⁾ EFT C 313 af 15.10.1997, s. 3.

⁽²⁵⁾ Jf. punkt 37 ff.

BILAG

**ERKLÆRING VEDRØRENDE KOMMISSIONENS MEDDELELSE OM SAMARBEJDET INDEN FOR
NETVÆRKET AF KONKURRENCEMYNDIGHEDER**

Med henblik på et nært samarbejde for at beskytte konkurrencen inden for EU i forbrugernes interesse erklærer undertegnede konkurrencemyndighed:

1. at den anerkender principperne i Kommissionens meddelelse om samarbejdet inden for netværket af konkurrencemyndigheder, og
2. at den vil overholde disse principper, herunder principperne om beskyttelse af ansøgere om favorabel behandling i henhold til regler om en sådan behandling, i alle sager, som den behandler eller kan komme til at behandle, og hvor disse principper finder anvendelse.

.....
(sted).....
(dato)
